

РЕШЕНИЕ

№ 4315

гр. София, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 06.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2836** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 ЗУБ, във вр. с чл. 8 ЗУБ и чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, във вр. с чл. 9 ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. Ю., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. И., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2 срещу Решение № 4830/09.03.2023 г. на заместник – председател на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Оспорващият иска отмяна на решението като неправилно, незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и явно несъответствие с целите на закона. Посочва, че не са обсъдени и анализирани всички факти и обстоятелства, чрез които да се установи обективната истина. Излагат се доводи и за материална незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради противоречие с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, както и чл. 2 и чл. 3 от ЕКПЧ.

В хода на съдебното производство възраженията се поддържат от адв. И., упълномощен процесуален представител, както и лично от жалбоподателя по съображенията подробно изложени в жалбата. Посочил е, че административният акт е постановен при неизяснена фактическа обстановка, доколкото административният орган е посочил, че се касае за минали събития, участие в минали протести, поради

което чужденецът не следвало да се чувства застрашен и към настоящия момент. Позовава се на приложената по делото призовка за явяване пред наказателен съд, както и справките за страната по произход на жалбоподателя, от които се установява, че през месец ноември 2022 г. иранските власти систематично преследват лица, които са участници в тези протести и в предходни такива, доколкото иранския режим се опитвал да запази статуквото в Ислямската Република И.. Счита, че не са изяснени правилно фактите от бежанската история.

Ответникът - заместник – председателят на ДАБ при МС, чрез упълномощения си процесуален представител юриконсулт Х., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Счита, че не са налице предпоставките за предоставяне на международна закрила, като излага подробни съображения в тази насока. Посочва, че след като е напуснал държавата си по произход по икономически причини, то той е икономически мигрант.

Софийска градска прокуратура, уведомена по реда на чл. 138, ал. 2 от АПК, не изпраща представител и не изразява становище по съществуването на делото.

Административен със С. – град, Първо отделение, 45 – ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството за закрила е образувано по молба вх. № РД09 4880/18.11.2022 г. на РПЦ – С. (л. 55), подадена от А. Ю. до председателя на ДАБ при МС с искане за предоставяне на международна закрила.

Чужденецът е регистриран на 18.11.2022 г. с регистрационен лист (л. 53), съдържащ отразяване, че се касае за гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], И., персиец по народност, вероизповедание: мюсюлманин - шиит. Попълнена е Евродак, дактилоскопна карта (л. 49 от делото). Жалбоподателят е подписал декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. На 18.11.2022 г. е получил копие от Указания относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила, относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията в превод на персийски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Подписали са се също длъжностното лице от ДАБ, връчило копие от указанията, както и участвалият при връчването им преводач.

Проведено е интервю с жалбоподателя, за което е съставен протокол от 26.01.2023 г., регистриран в ДАБ на МС с рег. № УП – 10232/06.02.2023 г.

По време на интервюто чужденецът е посочил, че е напуснал родината си нелегално половин година преди датата на проведеното интервю - 26.01.2023 г. в посока Турция. След това преминал транзитно през Гърция. На българска територия преминал не по законоустановения ред през месец ноември 2022 г. и бил задържан от органите на Министерството на вътрешните работи - Главна дирекция „Гранична полиция” - Драгоман, Гранично полицейско управление – К.. Първоначално лицето е искало да отиде в Л., където живее брат му, но впоследствие в България се почувствал добре и решил да остане на българска територия. По време на интервюто той твърди, че е азерски тюрк, а при регистрацията се е представил за персиец, въпреки това не излага твърдения да е имал проблеми заради етноса си. Мотивирал е молбата си за международна закрила с проблемите при протестите, заради носенето на бурки и убийството на много хора по време на тяхното провеждане. Чужденецът разказва, че

през далечната 1997 г. е бил задържан за 3 години, след това през 1998 г. за 3 месеца, а през 2019 г. отново е бил в ареста заради нещо, което се е случило преди години. Според думите му причината за арестите му били студентските протести и забраната да бъдат коментирани действията на властите. По – нататък разказва, че последният арест бил заради намесата му срещу побой над неопозната жена. Той видял мъже да я бият, казал им да се държат по-добре с нея, защото може да я убият. След спора, той разбрал, че те били цивилни полицаи и единия от биячите бил шеф по време на един от предишните му арести. Разказва, че по време на протест убили негов приятел и по техните закони сега той носи отговорност за неговите действия. След това заявява, че е бил арестуван само 2 пъти, има грешка и започва повторно да разказва информация за арестите му. Съгласно обясненията му бил арестуван през 1999 г. до 2002 г. заради студентски протести. По – нататък посочва, че след това през 2019 г. го взели от дома му и са го отвели в ареста, заради тези студентски действия. При инцидента с жената на улицата бил пребит, успял да избяга, но неговият приятел, с който били заедно, бил убит. Обяснява, че 3 дни след напускането на И., в дома му е дошла призовка за него. Пояснява, че не се е преместил на друг адрес в И., защото според него можели да го намерят навсякъде дори и в Турция. В И. е живял най-висок стандарт на живот там, имал е къща, кола, професия, вила. В допълнение към историята си посочва, че единственият му проблем в И. е случката с жената на улицата, заради което сега може да искат да го екзекутират. Според него близките му в И. били преследвани и притеснявани от властите, дори родителите на съпругата му, която починала преди 18 години, били тормозени в дома им от служителите на реда. Не е имал проблеми заради етническата му принадлежност или заради изповядваната от него религия, както и не е бил политически ангажиран.

В административната преписка е приложено становище рег. № М – 812/09.01.2023г. на ДА „НС“, в което е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на А. Ю., в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

Видно от заповед от 06.11.2022 г. (л. 37) относно връщане в страната по произход, началникът на ГПУ – К. е наложил ПАМ за „Връщане в страната по произход“ на А. Ю..

Прието е ксерокопие от електронно уведомление № 140168100063631752 (л. 67 от делото), с дата на съставяне 10.01.2023 г. от Съдебна власт, обл. Т.. Според уведомлението трябва да се яви на посочен адрес, дата и час призованото лице А. Ю., относно жалба подадена от М. А., във връзка с отправена обида срещу гражданин.

Оценката за ситуацията в И. се съдържа в справка вх. № МД-799 от 02.12 2022 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ. Според справката, в И. са налице общонационални протести, като те са провокирани от смъртта на 22-годишна жена, но същите са към месец септември 2022 г. Няма никакви данни за твърдените от жалбоподателя протести през ноември 2019 г., като освен това протестите са насочени с искания за социални свободи, а не касаят национална принадлежност.

След обсъждане на доказателствата административният орган е постановил Решение № 4830/09.03.2023г. на заместник – председател на ДАБ при МС, с което е отказал на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Ю..

Решението е подробно мотивирано, изложени са аргументи за недостоверност на бежанската история, поради множество противоречия, разминавания и алогизми относно етническата принадлежност, начина му на живот. Заявява, че е нямал

възможност да живее спокойно в родината си, а впоследствие твърди, че живее най-висок стандарт в родината си. Липсват доказателства, от които да се установи, че в действителност жалбоподателят е бил арестуван преди 4 години. Неправдоподобно е заявлението му, че е бил арестуван за това, че е присъствал на протести за три години, а впоследствие за още 3 месеца, след което е бил пуснат на свобода, а сега по негови предположения, ако се върне в родината си ще бъде екзекутиран, защото е направил забележка на представителите на реда да не упражняват насилие над жена, която била повалена на улицата. Не се установяват и факти и обстоятелства, че той е преследван заради полученото електронно уведомление от съдебната власт относно подадена жалба срещу Ю.. В този смисъл е налице разминаване в твърденията му, че е напуснал И. през месец юли 2022 г., а три дни по – късно е получил въпросното електронно уведомление. Видно от последното, приложено и по делото е, че същото е било издадено на 10.01.2023 г. Трябва да се има предвид, че лицето не е желало да получи закрила в Република България, а е искал да продължи пътя си към Л., където е живеел брат му. При множество констатирани несъответствия в бежанската история е прието че тя е нелогична, недостоверна и измислена с цел получаване на закрила. Трябва да се отбележи, че в изготвената подробна справка от Дирекция „Международна дейност“ тези въпроси са изрично разгледани, обсъдени и в решението на административния орган. Според справката, в И. са налице общонационални протести, като те са провокирани от смъртта на 22-годишна жена. В бюлетин на немската бежанска служба от 21.11.2022 г. е посочено, че протестите в И. продължават, както и случаите на убити и ранени при сблъсъците. Съобщава се, че по време на тези протести са възникнали ожесточени сблъсъци, а според информация на правозащитни организации най – малко петима души са били убити от силите за сигурност в северозападната част на страната. Твърди се, че силите за сигурност са използвали бойни патрони срещу протестиращи в [населено място] (провинция Западен А.) и в С. и Д. (провинция К.). Съобщава се, че има смъртни случаи и ранени сред силите за сигурност и сред милицията „Б.“, чийто служители са изпратени, за да се борят с демонстрациите. Местата, в които се съобщава за такива жертви, включват М. (провинция Е. Х.), С., И. и Сараван (провинция Систан и Б.). От анализ на справката, въпреки оценяването на отделни „частни“ случаи на преследване, насилието не се определя като безогледно. Административният орган е приел, че липсват предпоставките на закона за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, както и субсидиарна закрила, предвид ситуацията със сигурността в страната по произход.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка. Приета е и актуална справка за Ислямска република И. с вх. № ЦУ – 559/05.05.2023 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, видно от която, според международните наблюдатели, иранските власти не обръщат особено внимание на неуспели да получат убежище зад граница лица, при евентуално завръщане на последните в И., което изключва придобиване на статут поради риск за гражданите лица от насилие само на основание общата ситуация. В съдебно заседание, проведено на 09.05.2023 г., са приети представените от жалбоподателя призовка № 1402682000631752 от Втори наказателен съд, съдебна сграда В., [населено място] до жалбоподателя и справка относно Ислямска Република И., актуална към 27.03.2023 г. представена от ответника. Приложени са за сведение материал (три броя черно-бели снимки). В проведено по делото съдебно заседание на

06.06.2023 г. са приети представените от жалбоподателя доказателства – извадка от медия „24 часа“.

С цел изясняване на обстоятелствата по делото съдът е изслушал жалбоподателя, който е посочил, че по – време на проведеното интервю е бил под силен стрес и не е успял да изложи причините за напускане на И.. Посочва, че е участвал много активно в протестите насочени срещу настоящия режим в И., като е раздавал агитационни материали, пишел е лозунги по стените и е участвал лично в протестите. Разказва, че една вечер след поредния протест е влязъл в сблъсък с представители на реда. Повечето му приятели били задържани. Господинът, с когото е влязъл в пререкание, е видял лицето му и той е бил разпознаваем за властите. Обяснява, че по това време е бил спрял интернетът в И., за да не може да се отразява случващото се на протестите. В заключение казва, че единият от задържаните му приятели е бил осъден на смърт и присъдата е била изпълнена.

По делото е проведен и разпит на свидетеля П., от който се установява, че с жалбоподателя се познават от около 5 – 6 месеца и са станали приятели. Обяснява, че Ю. не одобрява режима в И., обича България и му харесва да живее тук, не одобрява ислямската религия. Обяснява, че са участвали заедно в протестите пред бившия партиен дом, на 11.02 срещу изчезването на хора без присъда в И., за това, че жената трябвало да слага хиджаб, с покрито лице. При нея дошли жени от И., които и благодарили и и казали, че хора от посолството снимали всяко тяхно действие, както и лицата им и това щяло да бъде докладвано на властите в И..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, подадена в срок, от надлежна страна, срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 ЗУБ, във връзка с чл. 52 от ЗУБ, от заместник - председателя на ДАБ, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ във връзка с предвидената в чл. 52 от ЗУБ законова възможност за делегиране на тези правомощия от председателя на ДАБ при МС на заместник – председателя на ДАБ при МС и Заповед № 03-15/03.05.2022 г . на председателя на ДАБ при МС.

Данните от справката са обсъдени в обжалваното решение. Решение № 4830/09.03.2023. на заместник – председателя на ДАБ при МС е в съответствие с указанията в цитираните по-горе съдебни решения.

Не са допуснати процедурни нарушения. На кандидата за статут му е разяснена и осигурена възможността да кандидатства за международна закрила. Той е упражнил правото си в подадената молба до председателя на ДАБ с искане към властите на Република България да му се предостави закрила. Това желание е заявено и лично от чужденеца пред длъжностно лице от ДАБ. Той е регистриран в ДАБ и му е открито лично дело в деня на подаване на молбата. Едновременно с извършване на регистрацията на жалбоподателя е връчен екземпляр от Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България. Така той е информиран за процедурата, която ще се прилага в последователните ѝ фази; правата и задълженията му в хода ѝ; последиците при неспазване на негови

задължения и/или при отказ да сътрудничи на ДАБ; основанията за спирането и прекратяването ѝ. По този начин е дадена изискуемата безплатна правна и процедурна информация относно реда, по който ще се разгледа, на език, за който има разумни основания да се смята, че разбира, в срок, позволяващи му да упражни правата си, гарантирани му като на кандидат за международна закрила, и да изпълни задълженията си в това качество.

Взети са необходимите мерки интервюто да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи по последователен начин, максимално изчерпателно всички свои основания за търсената закрила. За това свидетелства съдържанието на протокола за поведено интервю, в хода на което оспорващият е могъл да представи всички факти и обстоятелства, обосноваващи молбата му. Той е изслушан внимателно, не е ограничаван в изявленията си, поставяни са му уточняващи въпроси. Следователно и по своята структура като последователни фази, и като отделни извършени в хода ѝ действия, тази процедура за предоставяне на международна закрила е надлежно проведена. Не са допуснати нарушения по чл. 35 и чл. 36 АПК – събрани са наличните по случая доказателства, изяснени са всички заявени от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение, взета е предвид актуалната обща информация за държавата на произхода му и е преценена сигурността ѝ. Решение № 4830/09.03.2023 г. е издадено в писмена форма, мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата. Съгласно чл. 75, ал. 2, изр. 1 ЗУБ са обсъдени както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата по произхода му. Взети са под внимание изтъкнатите от него факти от личната му история като елементи от молба за статут по чл. 4, ал. 2 от Директива 2011/95/ЕС. Оценена е в достатъчна степен общата обстановка в държавата по произход на база на информация от надеждни международни източници, които са посочени в цитираната в решението справка.

Правилно е приложен и материалният закон.

От съществено значение за предоставяне на статут на бежанец е съществуването на основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. Понятието "преследване" по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ, дефинирано като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. За да може да се квалифицират като преследване по смисъла на чл. 8 ЗУБ, събитията, които са претърпени или представляват заплаха, трябва да са достатъчно тежки, според тяхното естество или повторение, или да представляват сериозно посегателство на правата на човека, например живота, свободата или физическата цялост, или след преглед на всички елементи в досието се установи, че те очевидно не позволяват на лицето, което ги е претърпяло, да продължи да живее в страната по произход, и се основават на една от причините за преследване по чл. 8 - раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения. Понятието раса включва принадлежност към различни етнически групи. Като общо правило може да се

приеме, че преследването е на расова основа, когато преследвачът възприема обекта на преследването като принадлежащ към друга расова група, различна от неговата, от което произтича действителна или въображаема разлика и това е мотивът на неговите действия. Хипотезата е неотнормирана към разглеждания случай - молителят не навежда каквито и да било доводи в тази насока. Религия - понятието религия може да се разбира в широк смисъл и да включва теистични, нетеистични или атеистични вярвания. Преследването по религиозни причини може да приеме различни форми, от пълна забрана за практикуване на култа и религиозно образование до тежки дискриминационни мерки срещу лицата, принадлежащи към определена религиозна група. За да има преследване нахвърляването трябва да бъде достатъчно тежко. А. А. не е бил подложен на преследване поради неговите религиозни убеждения. Съгласно чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат действия насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца, каквито твърдения липсват в конкретния случай. Видно от проведеното интервю, А. сочи че е бил арестуван през 1999 г. и до 2002 г., заради участието му в протести като повече от 21 години по-късно при твърдяното от него участие в протести през 2019 г. бил отново отведен в ареста, заради тези протести. Жалбоподателят сочи, че през 1999 г. е бил задържан в ареста за 3 години, а след това през 1998 г. за 3 месеца, поради което съдът счита, че няма причини след четвърт век да се страхува от някакво преследване. Освен това, пак според неговите думи, след тези протести, за участието му в които няма никакви доказателства, жалбоподателят е останал да живее в страната си по произход още над 20 години. Бежанската история на чужденеца не съдържа твърдения за осъществено преследване във връзка с неговата националност или социална група. Заявява изрично, че не е политически ангажиран, не членува в политически партии и организация, не осъществява политическа дейност. Следователно жалбоподателят не заявява твърдения, релевантни за приложението на чл. 8 ЗУБ. С оглед на изложеното съдът намира, че представените от кандидата факти и обстоятелства не представляват основание за предоставяне на бежански статут по цитираната разпоредба.

Няма основание за предоставяне и на хуманитарен статут. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. С цел да се даде отговор относно наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, следва да се разгледат в сравнителен план трите вида „тежки посегателства“ по чл. 9, ал. 1 ЗУБ, да се съобрази и решение на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009г. по дело С-465/2007г. Използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“, абсолютно идентични на тези, посочени в ЗУБ обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по-обща опасност от посегателство

- по-скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насиллия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насиллие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“, термин, който предполага, че насиллието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насиллие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. Това тълкуване, което е в състояние да осигури приложно поле, присъщо на член 15, буква в) от Директивата, не се опровергава от формулировката на съображение 26 от нея, според което опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една страна, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Макар това съображение да предполага, че само обективното констатиране на свързана с общата ситуация в дадена страна опасност по принцип не е достатъчно за установяване, че прогласените в член 15, буква в) от Директивата условия са изпълнени по отношение на определено лице, неговата редакция чрез използването на изречение „обикновено“ все пак допуска хипотезата за извънредна ситуация, която би се характеризирала с толкова висока степен на опасност, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че това лице индивидуално би се изложило на разглежданата опасност. И. характер на тази ситуация се потвърждава и от факта, че съответната закрила е субсидиарна и според общия смисъл на член 15 от Директивата, тъй като дефинираните в букви а) и б) от този член посегателства предполагат ясна степен на индивидуализация.

В чл. 75, ал. 2 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. В конкретния случай това изискване е изпълнено. Административният орган е извършил преценка на фактите и обстоятелствата, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, в частност - предоставяне на хуманитарен статут. В оспореното решение е направена преценка на ситуацията в страната чрез позоваване на справка от специализирана дирекция в Държавната агенция за бежанците. Данните в нея сочат, че в И. няма въоръжен конфликт, налице са отделни „частни“ случаи на преследване, насиллието там не се определя като безогледно, тоест няма основание за предоставяне на хуманитарна закрила на базата на общата ситуация със сигурността в страната по произход.

Жалбоподателят не е изложен поради никакви лични причини на риск от смъртно наказание или екзекуция, или на риск от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Видно от представената от ответника справка вх. № ЦУ-559 от 05.05. 2023 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, иранските власти не

обръщат особено внимание на неуспели да получат убежище зад граница лица, при евентуално завръщане на последните в И..

Няма основание за предоставяне на хуманитарна закрила и по причина на здравословното състояние.

Въз основа на анализа на данните по делото съдът приема, че жалбоподателят не заявява причини, относими към разпоредбата на чл. 8 ЗУБ като основание за молбата си за международна закрила. А. Ю. не отговаря и на условията за международна закрила по чл. 9, т. 1, 2 и 3 ЗУБ, поради което отказът по чл. 72, ал. 1, т. 4 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут също е законосъобразен. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 и ал. 8 ЗУБ, доколкото оспорваният е пълнолетен, не твърди член от семейството му да има предоставена международна закрила в Република България нито има други хуманитарни причини за предоставяне на статут. Без действителна нужда от закрила на което и да е от основанията, непредоставянето ѝ на този кандидат не противоречи на материалноправните разпоредби, които я регламентират.

Не са нарушение и чл. 2 и чл. 3 от ЕКПЧ. При връщане в страната по произход не е застрашено правото на живот на жалбоподателя, нито има опасност той да бъде подложен на изтезания, нечовешко или унижително отношение или наказание.

При горния анализ се налага извод за липса на основания по чл. 146 от АПК, обуславящи незаконосъобразност на оспорения административен акт.

Мотивиран така, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. Ю., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. И., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2 срещу Решение № 4830/09.03.2023 г. на заместник – председател на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: